

Arrest

nr. 176 902 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Addis Abeba en te behoren tot de Tigrinya etnie.

In Ethiopië werkte u als hoofd logistiek voor de NGO ICAP. In die hoedanigheid kwam u opnieuw in aanraking met Yosef (G.), de man die u zeven jaar eerder reeds lastig had gevallen om met hem een relatie te beginnen. Ook eiste hij dat u zich lid zou maken van de regerende Tigrayan People's Liberation Front (TPLF). Na al die jaren wou hij nog steeds een relatie met u beginnen en eiste hij opnieuw dat u zich lid zou maken van het TPLF.

Ook wou hij dat u zou gaan spionneren binnen de NGO-wereld om politieke tegenstanders te verklekken in de aanloop van de verkiezingen. U weigerde echter aan zijn eisen te voldoen.

Op een nacht kwamen drie agenten plots uw vriend Elias (Y.N.) arresteren. U kreeg hierbij enkele klappen waardoor u een miskraam kreeg. Uw vriend werd als Oromo ervan beschuldigd mensen naar het ONEG (OLF) te sturen. Toen u enkele dagen na de arrestatie van uw vriend zelf ook naar het politiebureau moest, zag u er Yosef terug. Opnieuw eiste hij dat u zou bekijken welke NGO pro regering en welke tegen de regering was. Toen u in december 2013 even wou gaan uitrusten in Ma'ale, werd u gestopt door agenten. Aan de telefoon die ze u doorgaven, kwam u opnieuw bij Yosef uit, die u meldde dat u overal zou worden gevolgd. Ook kreeg u problemen met de familie van uw vriend, die u beschuldigden achter zijn arrestatie en verdwijning te zitten.

Door al deze problemen werd u ziek en kon u amper werken. U ging naar verschillende ziekenhuizen, waar u vaak bezoek kreeg van Yosef. Ook thuis kreeg u bezoek van Yosef, ten kostte van uw vriendschap met uw schoonfamilie en bureu. Rond mei 2014 begon Yosef u te verkrachten. Hij kwam wanneer hij wou. Hij had u volledig in zijn greep. U probeerde een oplossing te vinden om aan uw problemen te ontkomen.

U vond deze in een buitenlandse opleiding in het kader van uw werkzaamheden voor ICAP. Op 30 tekemet 2007 Ethiopische kalender (later EK) (9 november 2014 Gregoriaanse kalender (later GK)) trok u vanuit Ethiopië naar België om een opleiding te volgen van 10 tot 14 november. U had hiervoor een Belgisch visum gekregen dat geldig was tot en met 2 december 2014. Op 10 december 2014 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw paspoort met Belgisch visum neer, uw kebelekaart, uw bankrekeningboekjes, een bevestigingsbrief van ICAP, tal van schooldiploma's, een opleidingscertificaat uit Ethiopië, een uitnodiging voor de Belgische opleiding Aidex en het opleidingscertificaat van de opleiding in België, een releasecertificaat van uw Ethiopische werkgever, een aanbevelingsbrief van ICAP voor een studiebeurs in Engeland, mailverkeer van uw Ethiopische werkgever, een attest van een ziekenhuisopname, enkele foto's, uw vliegticket met verzekering en de briefomslag waarmee enkele van deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u pas een maand nadat u geland was in België asiel heeft aangevraagd, hoewel u verklaarde dat u zich specifiek had ingeschreven voor een opleiding in België om te kunnen ontkomen aan uw vervolger in Ethiopië (CGVS, p. 12), wat ernstige vragen doet rijzen betreffende uw nood aan bescherming. Zo heeft u in België asiel aangevraagd op 10 december 2014, een maand nadat u op 9 november 2014 in Brussel was geland en meer dan een week nadat uw Belgisch visum, dat geldig was tot 2 december 2014, was afgelopen (CGVS, p. 5 & neergelegde vliegtickets (doc 15)). In de tussentijd heeft u ook nog een opleiding gevolgd die liep tot 14 december (opleidingscertificaat (doc 6)) en heeft u een bezoek gebracht met Ethiopische vrienden aan Nederland (CGVS, p. 6). Van een persoon die beweert vervolging te vrezen in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat die bij zijn aankomst of kort nadien bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst een opleiding volgt, even naar Nederland trekt met vrienden en nog een periode laat verlopen alvorens asiel aan te vragen, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door u geschetste vervolging.

Eveneens opmerkelijk is dat u, ondanks uw problemen met Yosef en in het verlengde met de autoriteiten -, legaal Ethiopië kon verlaten via de nationale luchthaven van Addis Abeba, met een paspoort en visum op eigen naam. Dit zeker nadat u verklaarde zelfs bij een binnenlandse vlucht naar Mu'ale te zijn tegengehouden door agenten die u het leven zuur maakten en u Yosef aan de telefoon gaven (CGVS, p. 11-12). Uw verklaring dat u, ondanks uw problemen, de luchtvaartcontrole zonder problemen zou hebben kunnen doorstappen, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw asielverhaal weinig aannemelijk overkomt. Zo is het weinig plausibel dat de Ethiopische regering en meer bepaald één van haar leden, Yosef (G.), een beroep zou doen op een persoon die helemaal niet regimegetrouw is. Zo weigerde u al uw hele loopbaan om lid te worden van de meerderheidspartij omdat u niet politiek actief wou zijn, heeft u een Oromo als vriend en was uw vader kolonel onder het Dergue regime waardoor hij twee jaar achter de tralies is gevangen (CGVS, p. 10-11).

Verwacht mag worden dat de Ethiopische autoriteiten een beroep zouden doen op iemand die lid is van hun partij, hun dus welgezind is, een regeringstrouwe loopbaan achter de rug heeft en onmiddellijk bereid is te helpen. Het is weinig aannemelijk dat er ook in de NGO-wereld in Ethiopië zo niemand te vinden zou zijn. Dat men echter iemand als u kiest, waarvan men op voorhand geen enkele garantie heeft op goede en betrouwbare informatie, is weinig waarschijnlijk in de Ethiopische context waar de regering de touwtjes strak in de hand wil houden. Bovendien komen uw verklaringen zelf ook niet aannemelijk over. Wanneer wordt gevraagd te vertellen over uw spionagewerk, komt u niet verder dan enkele algemeenheden en slaagt u er niet in gedetailleerde informatie te geven. Gevraagd enkele voorbeelden aan te halen waarmee u Yosef van dienst zou kunnen zijn, zegt u als voorbeelden de namen van Yared, Kinene en Zawdy (CGVS, p. 20). Zawdy zou hebben gezegd dat het nieuws dat de autoriteiten verspreiden vals is, Kinene zou als Oromo de regering Hoyane (een scheldwoord) hebben genoemd en Yared zou hebben geklaard dat de regering mensen dwingt lid te worden (CGVS, p. 20-21). Gevraagd meer nieuws over deze drie personen te geven, haalt u aan dit niet te kunnen (CGVS, p. 20-31). Ook opmerkelijk is dat u zelfs niet met zekerheid weet te vertellen of deze info wel nuttig zou zijn voor Yosef (CGVS, p. 20).

Ook hoogst opmerkelijk is dat u amper informatie kan geven over de persoon die u ertoe gedwongen heeft uw herkomstland te ontvluchten, met name Yosef (G.). Nochtans kwam u meermaals met hem in contact, eerst bij uw vorige werkgever, dan zeven jaar later bij uw huidige werkgever (CGVS, dd. 13/03/2015, p. 12). Verwacht mag worden dat u enige informatie over die man zou kunnen geven. Opmerkelijk is dan ook dat u geen enkel basisgegeven over deze man kan geven. Hoewel dat de reden was waarom jullie elkaar zeven jaar niet meer hadden gezien, weet u niet waar in India hij verbleven had en welke opleiding hij in India gaan volgen is (CGVS, p. 17). Evenmin kent u zijn woonplaats in Addis Abeba (CGVS, p. 18), de naam van zijn echtgenote die hij bedroog met u en het geslacht en de namen van zijn kinderen (CGVS, p. 12). Eveneens vreemd is dat u helemaal niet kan aanhalen waarom Yosef u zo erg wilde, zelfs nadat jullie elkaar zeven jaar niet meer hadden gezien (CGVS, p. 18). Uw verklaring dat jullie over niets praatten en enkel seks hadden, is weinig geloofwaardig (CGVS, p. 18). Hij kwam u namelijk meermaals in het ziekenhuis en bij u thuis bezoeken.

Tot slot bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vriend sympathieën had voor het ONEG en daardoor ook zou kunnen worden van verdacht en zomaar verdwijnen in het Ethiopische gevangeniswezen. Hoewel u aanhaalt dat uw vriend thuis met zijn vrienden discussieerde over de onderdrukking van de Oromo's en veelvuldig aan betogingen deelnam, is het opmerkelijk dat u eigenlijk niet weet of hij lid was van de partij of gewoon sympathisant (CGVS, p. 14) en of hij contact had met hooggeplaatsten (CGVS, p. 15). Vervolgens is het opmerkelijk dat u aanhaalt dat u uw vriend tijdens zijn discussiemomenten met zijn medeactivisten hoorde vertellen dat ze als Oromo onderdrukt worden, maar het woord "onderdrukken" niet kan vertalen in het Oromo (CGVS, p. 13). Uw verklaring voor deze lacune dat uw vriend u vertelde waarover ze hadden gesproken, strookt dan weer niet met uw eerdere verklaring dat u zelf had gehoord waarover ze hadden gesproken (CGVS, p. 13). Tot slot kan u ook uw bezoeken aan uw vriend die gevangen zat en de zoektocht naar zijn locatie toen hij van de radar was verdwenen niet aannemelijk maken. Zo is het bedenkelijk dat u aanhaalt dat u hem tweemaal heeft bezocht (CGVS, p. 11), maar wanneer gevraagd over wat jullie toen hadden gepraat, zegt u niets, aangezien hij niet kon praten door de vele mishandelingen (CGVS, p. 16). Vreemd is dan ook dat u hem wel eten kon geven (CGVS, p. 16). Ook opmerkelijk is dat u, als medewerker van een NGO, geen beroep heeft gedaan op NGO's die specifiek werken rond personen die al dan niet terecht in de gevangenis zitten (CGVS, p. 16-17). Uw verklaring dat u dat te riskant vond omdat u dacht dat uw bewegingen gecontroleerd, is weinig geloofwaardig (CGVS, p. 17). U werkte in de NGO-wereld én het zijn de NGO's die de zoektocht op zich nemen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde oppositieactiviteiten en ondergane vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit, studies, opleidingen en werkgevers, die niet in twijfel worden getrokken. Het ziekenhuisattest zegt op zijn beurt niets over de oorzaak van de opname. Deze documenten zeggen dan ook niets over uw vervolgingsvrees voor de Ethiopische autoriteiten en Yosef (G.).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Waar haar een laattijdige asielaanvraag verweten wordt, voert zij aan:

"Senait kon naar België komen omdat zij een visa kreeg om een training te volgen. Deze organisatie bezorgde haar een visa en ze wou deze hele training uitvolgen uit respect en zodat ze ondertussen kon uitzoeken wat te doen. Op vrijdag stopte de training.

Senait kende niemand en niets maar ontmoette een andere Ethiopiër op de training en ze geraakten met elkaar aan de praat. Ze vroeg hulp om de stad te leren kennen. Ze vroeg hem vervolgens of hij haar kon helpen en wist waar ze asiel moest vragen.

Deze Ethiopiër kende een andere Ethiopische man die in Maastricht (Roermond om meer specifiek te zijn) woonde (Senait wist dat niet toen. Ze wist ook niet of Maastricht in België of Nederland lag). Nadat de Ethiopiër van de training zijn vlucht nam, ontmoette Senait deze man in het NH Hotel waar zij op dat moment verbleef. Op dat moment was het zaterdag. Deze man vertelde haar dat ze op zaterdag geen asiel kon aanvragen en dat ze maandag terug zouden komen.

Aangezien Senait die dag haar hotelkamer moest verlaten en ze geen plaats had om te blijven, aanvaardde ze het aanbod van deze man om hem naar Maastricht te volgen en bij hem te blijven logeren. Ze zouden dan maandag samen naar het CGVS gaan om asiel aan te vragen. Maar Senait was heel erg ziek, had hoofdpijn en was misselijk gedurende een hele week. Eens ze zich beter voelde, gedurende de tweede week, vroeg ze aan de man om haar naar het CGVS te brengen. De man antwoordde echter dat hij dit zou doen wanneer hij tijd had. Senait vroeg verschillende keren om gebracht te worden maar de man had "nooit tijd". Toen ze zei dat ze dan zelf naar Brussel zou reizen merkte ze dat haar paspoort niet meer in haar zak stak. Haar paspoort was plots "verloren" en zonder paspoort durfde Senait niet te reizen. Ze dacht dat ze niet naar het CGVS kon gaan.

Uiteindelijk was Senait zo kwaad en bang dat ze gewoon wegliep met haar spullen. Hij volgde haar buiten en besloot haar tenslotte toch af te zetten aan het CGVS.

Nadat huidig raadsman erop aandrong om nogmaals het paspoort te "zoeken", heeft Senait de man nogmaals gebeld met de vraag of hij het paspoort "gevonden" had. Uiteindelijk gaf hij toe dat hij het paspoort "gevonden" had.

Senait weet wel dat het paspoort niet "verloren" was maar dat hij dit met opzet heeft afgenomen. Die man zei dat hij haar "niet wou verliezen" en haar bij zich wou houden.

Huidig Raadsman wil de Raad waarschuwen dat, indien de hooggeëerde Raad tijdens de zitting verdere vragen wil stellen voor verdere verduidelijking, dit vrij gevoelig ligt. Toen huidige raadsman na 1,5 uur polste, werd duidelijk dat deze man Senait misbruikt heeft. Senait ziet nog dagelijks de gevolgen hiervan aangezien zij hierdoor zwanger geraakte en een zoon kreeg."

Omtrent haar vertrek uit Ethiopië, doet verzoekster gelden:

"Dat het vreemd is dat het CGVS dit als een argument aanhaalt om te onderlijnen dat het asielrelaas van Senait ongeloofwaardig is. Senait verklaarde immers zelf dat ze bij een binnenlandse vlucht naar Mu'ale werd tegengehouden door agenten en vervelend deden om vervolgens Yosef aan de telefoon door te geven.

Er is natuurlijk een hemelsbreed verschil tussen een binnenlandse vlucht enerzijds en een vlucht op de internationale luchthaven anderzijds. Internationale luchthavens ontvangen miljoenen passagiers van over de hele wereld en zijn veel professioneler georganiseerd.

Maar dat Senait geen problemen had was normaal en benadrukt nu juist correctheid van haar asielrelaas.

Toen Senait in het ziekenhuis lag kwam Yosef regelmatig langs en drong zich aan haar op. Haar vriend was verdwenen en ook toen Senait thuis was, kwam Yosef langs. Hij drong zich telkenmale aan haar op. Ook fysiek. Yosef begon haar te misbruiken. Senait durfde hiertegen weinig te doen aangezien Yosef bij de politie werkt.

Senait probeerde Yosef te paaien en ze stopte met te vragen naar haar vriend (pagina 12 gehoorverslag). Ze zei hem dat ze zou nadenken over wat hij haar gevraagd had te doen. Dat alles om in een goed daglicht te staan.

Dit liet haar vervolgens toe om zonder problemen het land te verlaten."

Waar het vreemd bevonden wordt dat zij werd aangesproken, stelt verzoekster:

"Het CGVS ziet hier duidelijk de dingen niet in perspectief. Zij doet alsof het enige probleem van Senait was dat zij een spion moest zijn. Senait haar probleem lag veeleer aan verschillende gecombineerde elementen. Het eerste element was dat haar vriend werd opgepakt en verdween, het tweede element was dat zij vervolgens lastig gevallen werd door Yosef en door hem werd misbruikt, een bijkomend element daarbij was dat hij haar onder druk zette om zich aan te sluiten bij de heersende partij en hem informatie te verschaffen, een ander element is dat hij bij de politie werkt waardoor zij weinig tegen hem durfde te ondernemen.

Het CGVS verengd haar onderzoek verscheidene malen overduidelijk. In dit geval focust het CGVS op het feit dat Senait verklaarde dat ze moest "spioneren" en dat dit weinig aannemelijk is. Dit terwijl het CGVS niet kan hardmaken waarom haar stelling nu net de juiste is. Tegelijkertijd overgeneraliseert het CGVS wat Senait heeft gezegd.

Senait verklaarde eerst dat ze bij haar eerste werk onder druk werd gezet om zich bij de heersende partij aan te sluiten. Zij weigerde dit omdat daar steeds problemen van komen. Ze heeft zij dat als kind morgen ervaren door haar vader die 2 jaar gevangen zat.

Toen Yosef terugkwam zette die haar wederom onder druk om zich aan te sluiten bij de heersende partij. Op pagina 11 van het gehoorverslag verklaart Senait zelf – spontaan – hoe zij onder druk werd gezet. Haar vriend werd meegepakt en mishandeld en verdween vervolgens. Ze kreeg dan telefoon dat er een convocatiefbriefje van de politie aangekomen was. Ze ging naar het politiekantoor en zag er Yosef.

(1) Senait en haar vriend werden beschuldigd deel uit te maken van ONEG en dat dit een terroristische groep is. De enige reden waarmee ze kon aantonen dat dit niet klopte en dat haar verklaring de waarheid waren, was door informatie door te spelen en informant te worden. Senait werd dus niet echt gevraagd om informatie te bezorgen, ze werd eerder gemanipuleerd.

(2) Dat het oog op haar viel is eigenlijk niet zo vreemd. De overheid kan in vele andere plaatsen nogal gemakkelijk controle kan uitvoeren omdat ze hun "eigen mannetjes" kunnen aannemen en plaatsen. Maar op NGO's hebben ze veel minder vat omdat die vaak expats aanwerven en veel meer gewapend zijn tegen corruptie en afpersing. Dat maakte Senait een goede kandidaat om informatie in te winnen. De druk nam trouwens pas toe sinds ongeveer 2004, nadat Eiseres in een hogere positie zat en zij meer aan vergaderingen deelnam.

(3) Bovendien is het evengoed mogelijk dat Yosef, Senait gewoon verder onder druk wou zetten om haar beter in zijn macht te houden zodat hij haar later gemakkelijk en langdurig kon misbruiken.

Deze drie elementen benadrukken nu juist verder de correctheid van het asielrelaas van eiseres."

Aangaande haar spionagewerk, voert verzoekster aan:

"Wederom focus het CGVS hier op "spionage activiteiten van Senait". Senait heeft nooit verklaart dat zij effectief als spionne heeft gewerkt. Zij heeft nooit informatie gegeven aan de overheid. Senait heeft verklaard dat men haar onder druk zette om informatie door te geven (p 11 gehoorverslag: Ik weigerde). Wat er van haar verwacht werd was ook zelf niet heel duidelijk voor Senait. Zij werd onder druk gezet maar heeft nooit echt heel specifieke instructies gekregen. Al wist ze wel in welke richting ze moest gaan zoeken wat er van haar verwacht zou worden. Ze zou de overheid kunnen dienen door informatie te geven over NGO's en wie lid was van welke organisatie en wie lid was van de oppositie of een terreurorganisatie. Wellicht zou zij preciezere instructies ontvangen hebben indien zij lid zou zijn geworden. Zulke informatie is dan belangrijk voor de overheid omdat in het verleden reeds werknemers van een NGO, een directeur van een NGO werden opgepakt omdat die lid zou zijn van een terreurorganisatie.

Het is een groot misverstand bij het CGVS, als ze spreken over de "spionage activiteiten van Senait". Senait heeft nooit echt als informant gewerkt. Zij werd hiervoor onder druk gezet. Dat is een zeer groot verschil en dit verklaart ook waarom ze daarover maar beperkte informatie kan geven"

Inzake haar kennis omtrent Yosef, doet verzoekster gelden:

"Yosef was de marketing manager in de onderneming waar ze werkte 7 jaar geleden. Ze waren toen collega's. Er werkten 500 mensen in die fabriek. Ze werkten samen indien nodig maar zaten in andere gebouwen. Ze ontmoeten elkaar tijdens meetings. Dus het is niet zo dat ze samen lunch hadden of samenwerkten als collega's.

Vele jaren later was er een meeting over veiligheid en bescherming tegen terroristen in de stad waaraan Senait deelnam. Als manager van de logistiek vielen de veiligheidsmensen onder haar afdeling. Dit was ongeveer 1 jaar voordat Senait vertrok naar België. Yosef begon haar onmiddellijk daarna te bellen. Vroeg of ze getrouwd was....

Een maand later verdween Senait haar vriend en ontmoette ze Yosef weeral op het politiestation en hij zei haar dat hij nu begreep waarom ze geen lid wou worden, namelijk omdat ze lid zou zijn van OLEF om haar onder druk te zetten (zie hoger).

Vervolgens moest Senait naar het ziekenhuis (18/06/2006 in Ethiopische kalender) en het is dan dat ze Yosef de volgende keer ontmoette. Hij probeerde close met haar te geraken en zocht haar regelmatig op.

De volgende maanden kwam hij elke 3 – 4 dagen naar haar thuis of op kantoor. Het is dan dat hij zich aan haar begon te vergrijpen.

Het was niet Senait haar keuze om hem te ontmoeten. Ze wou gewoon overleven. En een politieman kan je hele leven veranderen en ruïneren in Ethiopië.

Het is duidelijk dat dit interview op compleet verkeerde wijze werd uitgevoerd.

Senait gaf tijdens het interview duidelijk aan dat deze man zich aan haar opdrong. Niet alleen mentaal maar ook fysiek. Senait zegt letterlijk dat zij meermaals verkracht werd door deze man. Dit gebeurde elke keer dat hij langs kwam.

Denkt het CGVS nu echt dat Senait zomaar een “gesprekje” wou aangaan met de man? Denkt de protection officer dat elke vrouw, na verkracht te zijn geweest, doodleuk vraagt naar de naam van de kinderen van haar verkrachter?

Het minste dat een protection officer kan doen is vervolgens zijn gehoor op deze informatie af te stemmen of zijn gehoor bijschaven om hier rekening mee te houden of de hulp van de cel psychologische bijstand in te roepen.

Het stellen van vragen over deze man laten haar alleen maar opnieuw het trauma herbeleven. Natuurlijk dat Senait hier dan niet wil of kan op antwoorden! Zulke vragen brengen getraumatiseerde personen in een “mental hijack” waarbij het oudste delen van onze hersenen wordt aangesproken waarbij we enkel in staat zijn tot fight, flight of freeze gedrag.

Senait ziet ook sinds ongeveer een half jaar een dokter en een psycholoog om haar te helpen met dit trauma. De behandelende klinisch psycholoog geeft aan dat Senait aan zware post traumatische stress lijdt. Zij leeft in constante stress en heeft ook fysieke problemen: ze is hyperwaakzaam, heeft concentratieproblemen. Ze heeft flashbacks overdag en nachtmerries ‘s nachts die haar het trauma keer op keer doen herbeleven. Zo verdringt ook haar problematiek om zo elke herinnering aan het trauma te vermijden (stuk 3 – Psychologisch attest Anne Sophie (M.)).

Zo ook getuigen de assistenten van Caritas International, alsmede huidig raadsman, over het gedrag van Senait (stuk 4 - Nathalie (B.) en Anne (S.) 22 juli 2016) waar zij, bij het bespreken van de foto's van het facebookprofiel letterlijk begint te trillen en ze tracht te vermijden om naar de foto's te kijken als raadsman haar uitleg vraagt over de foto's.

Dit argument, alsmede de helft van dit gehoor, getuigt van weinig psychologische kennis en inlevingsvermogen en des te meer van veel onkunde”

Verzoekster stelt op verzoek van haar advocaat nog meer documenten te hebben gezocht. Zij vond de Facebookpagina van Yosef en voegt diens foto's en Facebookpagina bij het verzoekschrift (bijlage 5).

Over het ONEG-profiel van haar vriend, betoogt verzoekster:

“Senait weet niet zeker waarom haar vriend meegenomen is. Misschien was hij effectief lid van ONEG, officieel of officieus. Senait weet zeker dat hij sympathieën had omdat hij haar duidelijk maakten dat Omoro's onderdrukt werden, Omoro's zijn met 40 miljoen mensen maar zitten nooit in hoge posities. Maar Senait vraagt zich af of Yosef hier niet mee te maken heeft en dat hij haar vriend gewoon uit de weg wou ruimen.....”

Verder doet zij in deze gelden:

“Er moet hier, wederom, worden vastgesteld dat het CGVS de feiten verkeerd voorstelt.

Wanneer we pagina 13 van het gehoorverslag lezen staat inderdaad vertaald dat Senait zei dat ze “hoorde” “dat “wij Oromo's, 40 miljoen van de bevolking uitmaken....”. Wat ze echter vervolgens zegt is “in detail weet ik het niet” maar “hij had dat idee zoals de meeste Oromo's”.

Senait wou gewoon in het algemeen antwoorden waarover de gespreken gingen: de onderdrukking van de Oromo's. Omdat ze wist dat dat was hoe haar vriend dacht. Ze heeft nooit bedoeld dat ze dit letterlijke “gehoord” heeft.

Het woord “horen” wordt dus onmiddellijk genuanceerd in die eerste pragraaf.

Later vertelt ze trouwens spontaan op de vraag “Spraken ze Oromo?": “meestal maar soms vertelde hij mij waarover ze spraken”.

Met andere woorden: dit bevestigt de stelling dat Senait in het algemeen antwoordde op de vraag waarover die gesprekken gingen en niet dat ze een gesprek (dat ze zou gehoord hebben) letterlijk wou citeren. Ze wou gewoon de teneur en mening van haar vriend meegeven.

Onmiddellijk maakt ze ook duidelijk dat ze die gesprekken niet volgde omdat ze geen Oromo spreekt. Ze kent de mening en algemeenheden omdat ze haar vriend kent en ze de mening van haar vriend kent omdat hij deze af en toe tegen haar vertelde. Maar zij was niet actief betrokken bij deze gesprekken. Het is dus wel duidelijk dat ze in het algemeen kan weergeven waarover de gesprekken gingen en daarom ook dat zij antwoordde dat die gesprekken over de onderdrukking van Oromo's gingen maar dat zij dit woord niet kan vertalen aangezien ze geen Oromo spreekt. Het feit dat haar vriend verdwenen is, is bovendien maar één element in het asielrelaas van Senait. Nog belangrijker is wat erop volgde, de vernederende verkrachtingen die zij moest ondergaan, het verlies van haar baby, de angst dat haar hele verdere leven een levende hel zou worden"

Aangaande de gevangenisbezoeken bij haar vriend, verklaart verzoekster:

"Senait gaf zelf spontaan aan dat haar vriend serieus mishandeld was. Zelfs zo erg dat hij bijna niet te herkennen was. Ze kon dus niet met hem spreken.

Het was de eerste keer dat Senait in een gevangenis binnenging (behalve toen ze 10-12 jaar was en haar vader bezocht).. Dus ze had eten mee voor haar vriend. Senait heeft nooit gezegd dat ze haar vriend gegeten heeft en/of dat hij dit eten heeft opgegeten.

Dat staat ook zo niet in het gehoorverslag. Haar vriend was te zwaar mishandeld om te eten. Dat eten heeft ze dan afgegeven aan de cipiers

Dat het CGVS hier wederom graag zoekt achter onwaarheden of onduidelijkheden die er niet zijn."

Waar haar wordt verweten dat zij geen hulp zocht bij een NGO, voert verzoekster aan:

"Dat dit gemakkelijk is voor CGVS om te stellen maar Senait kent geen enkele NGO die haar kon helpen. Ook hier gaat het CGVS voorbij aan de psychologische toestand van Senait op dat moment. Senait haar vriend werd opgesloten en zwaar mishandeld. Vervolgens verdwijnt hij. Senait wordt zelf gemanipuleerd en misbruikt. Ze heeft net haar kind verloren.

Je kan begrijpen dat iemand op zulk moment maar weinig vertrouwen hebt in anderen.

Daarenboven gebeurt het wel vaker in haar land dat mensen worden opgesloten. Het overkwam haar vader. Het overkwam ook andere mensen. Als je niet bij de regerende partij hoort, hou je je maar best gedeisd of je kan verdwijnen. Als je tegelijk wordt misbruikt door een politieagent die betrokken is bij de zaak van je vriend, kan maar weinig hulp baten.

Zelfs indien Senait de moed zou hebben gehad om hulp te zoeken, welke NGO zou er haar helpen in een land waar het schering en inslag is dat mensen in de gevangenis belanden omdat ze niet tot de heersende partij behoren. Of omdat ze tot de vorige heersende partij behoorden?

Als er zo veel NGO's zijn die hierbij kunnen helpen, waarom heeft het CGVS dan niet concreet gevraagd waarom ze niet bij NGO X of NGO Y heeft aangeklopt? Het antwoord is wellicht simpel: er zijn niet zulke NGO's."

Verzoekster betoogt verder:

"Het is zeer duidelijk dat deze beslissing gestoeld is op een paar zwakke onduidelijkheden of zogenaamde tegenstrijdigheden in het asielrelaas die Senait perfect en zeer gemakkelijk kan rechtzetten (late indiening asielaanvraag, gemakkelijk haar land verlaten, het spionage werk, het vertalen van onderdrukken naar Oromo en het "eten" van haar vriend)

Verder is de beslissing gestoeld op de stelling dat Senait "wat weinig informatie" geeft. Weinig informatie over haar verkrachter en weinig informatie over activiteiten van haar vriend. Hierbij werd overduidelijk geen rekening gehouden met de psychologische toestand van Senait en gebeurde het gehoor op onaangepaste wijze.

Er dient te worden verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over "Burden of proof in refugee claims". In de eerste plaats mag het duidelijk zijn dat het algemeen principe wordt aangenomen dat "wie iets beweert dit ook moet bewijzen". Eiseres heeft dit ook getracht te doen maar dat dit natuurlijk gebeurt binnen het interview en dat zulk interview nog steeds wordt geleid door het CGVS;

Evenwel zegt deze nota letterlijk "credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts , and therefore is, on balance, capable of being believed"

Met andere woorden, een coherent asielrelaas is op zichzelf al voldoende om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen ander bewijzen kan voorleggen.

In de eerste plaats blijkt het CGVS niet in staat te stellen dat Senait zichzelf heeft tegengesproken. Nergens in de beslissing wordt daarvan ook maar enig correct voorbeeld gegeven. Normaal is het helemaal niet moeilijk om in een ongeloofwaardig asielrelaas duidelijke tegenstrijdigheden te vinden;

In de tweede plaats dient te worden vastgesteld dat Senait geen verklaringen heeft afgelegd die manifest tegenstrijdig zijn met andere verklaringen.

In de derde plaats kan het CGVS nergens feiten aanhalen die manifest strijdig zijn met het asielrelaas van Senait.

In de vierde plaats interpreteert het CGVS de feiten op zulke manier dat deze haar eigen verhaal bevestigen (de verklaringen van CGVS over onvoldoende verklaringen over het spionagewerk of het eten in de gevangenis) en vaak in contradictie met het gehoorverslag zelf !!!

In de vijfde plaats dient benadrukt dat de verklaringen van eiseres coherent en plausibel zijn. Het mag duidelijk zijn dat deze verklaringen niet haaks staan op enige algemeen geweten informatie.

Tenslotte dient zich de vraag te worden gesteld welke bewijzen het CGVS dan wenst ter ondersteuning van dit verhaal. Het is mijn cliënt niet duidelijk welke bewijzen zij redelijkerwijze nog zou kunnen aanbrengen in deze.

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat de Senait wel degelijk een correct en geloofwaardig verhaal heeft. Het CGVS motiveert haar beslissing duidelijk eenzijdig en houdt geenszins rekening met de concrete situatie van Senait en haar psychologische toestand in haar land van herkomst en ten tijde van het gehoor.

Dat er bovendien moet worden vastgesteld dat de gevolgen van de bestreden beslissing zijn: het terugsturen naar het land van herkomst van Senait een enorm trauma heeft opgelopen. In de hele beslissing gaat het CGVS de volgende vraag uit de weg: waarom zou Senait haar land van herkomst verlaten? Ze heeft een goed betaalde job bij een NGO, leuke collega's, een eigen huis. Senait heeft niet zomaar een goed betaalde job opgezegd. Dat gebeurde omdat zij wel degelijk voor haar leven vreest; Senait toonde reeds aan hoeveel zij betaald werd. Zij had een netto loon van meer dan 10.000 ETB. Daarenboven verdiende eiseres nog eens meer dan 700 ETB per diem per dag. Dat is nog eens gemakkelijk 14000 ETB per maand. Dat wil zeggen dat Senait rond 800-1000 EUR per maand verdiende. Dit toont aan dat Senait 50 tot 200% meer verdiende dan het gemiddelde loon (stuk 7: Currency converter, world bank and wage indicator). Bovendien werd 5% werknemersbijdrage en 15% werkgeversbijdragen in een pensioenfonds gestort, waarop zij nog steeds recht heeft (stuk 6: loonbrieven en bankrekening uittreksels). Senait is ook eigenares van haar eigen huis (stuk 8: eigendomsakte huis - niet vertaald en water/rioleringsfactuur)

Het CGVS kon, op basis van deze nota van de VN, geïncorporeerd in onze wetgeving, niet anders dan Senait het vluchtelingenstatuut te geven;"

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een psychologisch attest (bijlage 3), een attest van twee personen van Caritas International (bijlage 4), foto's en de Facebookpagina van Yosef (bijlage 5), loonbrieven en rekeninguittreksels (bijlage 6), een document van currency converter (bijlage 7) en documenten inzake haar woning (bijlage 8).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan voorts niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van een zekere Yosef en, in het verlengde hiervan, haar autoriteiten.

De ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging wordt echter op ernstige wijze ondergraven doordat zij na aankomst in België meer dan een maand lang talmdes alvorens uiteindelijk asiel aan te vragen op 10 december 2014. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u pas een maand nadat u geland was in België asiel heeft aangevraagd, hoewel u verklaarde dat u zich specifiek had ingeschreven voor een opleiding in België om te kunnen ontkomen aan uw vervolger in Ethiopië (CGVS, p. 12), wat ernstige vragen doet rijzen betreffende uw nood aan bescherming. Zo heeft u in België asiel aangevraagd op 10 december 2014, een maand nadat u op 9 november 2014 in Brussel was geland en meer dan een week nadat uw Belgisch visum, dat geldig was tot 2 december 2014, was afgelopen (CGVS, p. 5 & neergelegde vliegtickets (doc 15)). In de tussentijd heeft u ook nog een opleiding gevolgd die liep tot 14 december [lees: 14 november] (opleidingscertificaat (doc 6)) en heeft u een bezoek gebracht met Ethiopische vrienden aan Nederland (CGVS, p. 6). Van een persoon die beweert vervolging te vrezen in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat die bij zijn aankomst of kort nadien bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst een opleiding volgt, even naar Nederland trekt met vrienden en nog een periode laat verlopen alvorens asiel aan te vragen, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door u geschetste vervolging.”

Verzoekster geeft in het onderhavige verzoekschrift geen afdoende verschooning voor haar laattijdige asielaanvraag. Dat zij uit ‘respect’ eerst haar volledige opleiding wou volgen kan namelijk bezwaarlijk volstaan om haar nalatigheid te verklaren. Indien zij indertijd daadwerkelijk een ernstige en dringende nood aan internationale bescherming had, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich onmiddellijk bij aankomst in België zou hebben geïnformeerd omtrent de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen en bescherming zou hebben aangevraagd, ook indien zij een opleiding volgde. Te meer daar verzoekster aangaf dat zij reeds voordien het plan had om asiel aan te vragen in België (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.33), mocht minstens worden verwacht dat zij dit zou hebben gedaan na haar opleiding in plaats van naar Nederland te reizen en aldaar drie weken te vertoeven. Haar opleiding eindigde op 14 november 2014, meer dan drie weken voor haar asielaanvraag op 10 december 2014. Dat zij in deze periode aanvankelijk ziek was, wordt door verzoekster voorts niet gestaafd. Hoe dan ook kan worden aangenomen dat, zelfs indien verzoekster hoofdpijn had en misselijk was, dit haar er niet van zou weerhouden om te trachten asiel aan te vragen indien zij werkelijk nood had aan internationale bescherming. Verder kon worden verwacht dat zij dit minstens eerder zou hebben betracht in de periode waarin zij zich beter voelde en wanneer haar visum verlopen was. Dit geldt des te meer indien de persoon waarbij zij verbleef haar werkelijk zou hebben misbruikt. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Een bijkomende negatieve indicatie vormt in dit kader overigens de vaststelling dat verzoekster ook na het indienen van haar asielaanvraag en ten aanzien van haar voormalige baas nog de intentie uitte om terug te keren naar haar land van herkomst. In haar e-mail van 28 december 2014 aan haar voormalige baas gaf verzoekster immers aan het jammer te vinden dat zij niet kon terugkeren naar haar land van herkomst voor eind januari 2015 (administratief dossier, map ‘documenten’).

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Eveneens opmerkelijk is dat u, ondanks uw problemen met Yosef en in het verlengde met de autoriteiten -, legaal Ethiopië kon verlaten via de nationale luchthaven van Addis Abeba, met een paspoort en visum op eigen naam.

Dit zeker nadat u verklaarde zelfs bij een binnenlandse vlucht naar Mu'ale te zijn tegengehouden door agenten die u het leven zuur maakten en u Yosef aan de telefoon gaven (CGVS, p. 11-12). Uw verklaring dat u, ondanks uw problemen, de luchtvaartcontrole zonder problemen zou hebben kunnen doorstappen, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Aangezien zij aangaf dat zij voorheen jarenlang weigerde een relatie te hebben met Yosef, alsook dat deze persoon haar uiteindelijk eerder dwong tot seks en veelvuldig verkrachtte in de plaats dat zij een (normale) relatie hadden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.18), kan niet worden aangenomen dat Yosef haar dermate zou hebben vertrouwd dat hij haar totaal niet meer in het oog diende te houden. Gezien verzoekster Yosef zelf omschreef als een machtig persoon die haar reilen en zeilen kon volgen en die haar zelfs elders in het land en door middel van de autoriteiten kon raken, kon zij er bovendien onmogelijk vanuit gaan dat zij geen problemen zou kennen op de luchthaven.

Verzoekster vertoonde daarenboven een verregaand gebrek aan kennis omtrent Yosef, nochtans de beweerde actor van haar vervolging. Zo kon zij de naam van diens vrouw niet geven. Verder wist zij niet welk geslacht diens kinderen hadden en kon zij ook hun namen niet verstrekken. Hoe oud Yosef precies was, wist zij evenmin. Voorts kon zij niet aangeven wat Yosef had gestudeerd. Waar Yosef in India had verbleven en welke opleiding hij aldaar volgde, wist verzoekster ook niet. Verder kon zij niet aangeven waar in Addis Abeba Yosef woonde. Voorts wist zij niet waarom Yosef zo op haar gesteld was en met haar een relatie wilde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.17-18). Verzoekster tracht haar frappante gebrek aan kennis omtrent Yosef ten onrechte te vergoelijken. Zoals verzoekster aangeeft in het onderhavige verzoekschrift, was Yosef in het verleden haar collega, werkten zij daarbij soms samen en ontmoetten zij elkaar tijdens meetings. Nadat Yosef in het buitenland vertoefde, ontmoetten zij elkaar opnieuw op een meeting en na deze meeting belde Yosef haar frequent op (*ibid.*, p.10). Nadien kwam hij haar zowel in het ziekenhuis als thuis vaak bezoeken (*ibid.*, p.12). Verzoekster preciseert in dit kader in het onderhavige verzoekschrift dat Yosef "*probeerde close met haar te geraken*" en haar regelmatig opzocht. Verder gaf verzoekster aan dat Yosef zijn vrouw en kinderen en zijn verblijf en opleiding in India zelf aanhaalde (*ibid.*, p.17). Gelet op deze gezegden mocht van verzoekster weldegelijk worden verwacht dat zij de nodige basisinformatie kon verstrekken omtrent de persoon van Yosef.

De geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van Yosef wordt nog verder ondermijnd door het Facebookprofiel dat zij bij onderhavig verzoekschrift voegt (bijlage 5) en waarvan zij laat uitschijnen dat het haar vervolger toebehoort. De achterna(a)m(en) van de persoon in dit Facebookprofiel kan hoegenaamd niet worden gerijmd met de achternaam die zij eerder toedichtte aan deze persoon (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.17; vragenlijst, nr.3.5.).

Verzoekster vertoonde daarenboven een gebrek aan interesse omtrent voormelde persoon en haar problemen. Verzoekster gaf immers aan dat zij sedert zij haar land van herkomst verliet over geen verdere informatie over Yosef beschikte. Evenmin bleek zij zich nader te hebben geïnformeerd. De verklaring dat zij niet wilde dat haar moeder alles weet, vormt hiervoor geen afdoende uitleg (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.21). Zij diende haar moeder namelijk niet in te lichten over alles wat er gebeurde om haar moeder navraag te laten doen over deze persoon. Van verzoekster mocht worden verwacht dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd teneinde haar vrees voor vervolging te kunnen inschatten. Minstens mocht worden verwacht dat zij dit zou hebben gedaan met het oog op haar asielpprocedure en om haar asielaanvraag te kunnen onderbouwen aan de hand van de nodige achtergrondinformatie. Dat zij dit niet deed, getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met en vrees voor vervolging ten aanzien van Yosef.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met Yosef, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die verzoekster en haar partner zouden hebben gekend in december 2013. Volgens verzoekster zou Yosef in deze problemen namelijk een niet onbelangrijke rol hebben gespeeld (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.11).

De geloofwaardigheid van de problemen in december 2013 wordt nog verder ondermijnd doordat verzoekster niet in staat bleek om de nodige duiding te geven omtrent het ONEG-profiel van haar partner. Zo wist zij niet of haar vriend al dan niet actief lid was van ONEG. Sedert wanneer haar vriend actief was voor ONEG, wist zij ook niet.

Evenmin wist zij of haar vriend in contact stond met hooggeplaatsten van ONEG. Verder kon zij het woord 'onderdrukken' niet vertalen in het Oromo. Voorts gaf zij aan geen idee te hebben van de exacte activiteiten van haar vriend voor ONEG en wist zij niet of het gerucht klopte dat haar vriend geld inzamelde voor deze organisatie (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.13-16). Verzoekster tracht ook het voormelde gebrek aan kennis in haar hoofde ten onrechte te vergoelijken. Zij woonde negen jaar samen met haar vriend. Haar vriend zou thuis ONEG bijeenkomsten hebben gehouden en haar hierover soms hebben verteld. Bovendien zouden verzoekster en haar vriend diens sympathieën hebben besproken omdat deze niet evident waren voor hun relatie (*ibid.*, p.13-14). Bijgevolg mochten van haar omtrent het voorgaande meer gedegen verklaringen worden verwacht.

Verzoekster beweerde verder dat zij in het kader van de problemen eind 2013 en de daarbij ondergane mishandelingen door de politie in het ziekenhuis werd opgenomen en een miskraam onderging. Desondanks brengt zij hiervan geen medische documenten bij. Nochtans bracht zij wel medische documenten bij ter staving van haar ziekenhuisopname twee maanden later en ten gevolge van hoofdpijn (*ibid.*, p.9; administratief dossier, map 'documenten').

Voorts wordt in de bestreden beslissing omtrent de gevangenisbezoeken aan haar partner terecht gemotiveerd:

"Zo is het bedenkelijk dat u aanhaalt dat u hem tweemaal heeft bezocht (CGVS, p. 11), maar wanneer gevraagd over wat jullie toen hadden gepraat, zegt u niets, aangezien hij niet kon praten door de vele mishandelingen (CGVS, p. 16). Vreemd is dan ook dat u hem wel eten kon geven (CGVS, p. 16)."

Verzoekster tracht haar eerdere verklaringen ten onrechte te nuanceren. Zij verklaarde bij het CGVS wanneer gevraagd werd wat haar vriend allemaal zei toen zij hem bezocht: *"Niets, want hij was mishandeld, gezicht gewond. Kon zelf niet praten, enige dat ik kon doen is hem eten geven"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.16). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancering dat verzoekster het eten aan de cipier zou hebben gegeven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende asielmotieven. Kritiek op de overige, overvloedige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De documenten bij het onderhavige verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1) zijn evenmin van die aard dat zij de voormelde vaststellingen kunnen ontkrachten.

Wat betreft het psychologisch attest en de medische doorverwijzing (bijlage 3), kan vooreerst worden opgemerkt dat deze werden opgesteld door een psycholoog en niet door een psychiater. Deze stukken kunnen voorts hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werd of dreigt te worden vervolgd. Zij worden geenszins neergelegd in het kader en ter staving van geloofwaardige verklaringen. Een medisch attest vormt bovendien geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. In zoverre verzoekster zou wensen te laten uitschijnen dat haar psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS, dient voorts te worden opgemerkt dat uit het attest niet blijkt dat zij aan geheugenproblemen zou leiden of niet bij machte zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat dit ten tijde van het gehoor bij het CGVS zo was. Verzoekster en de advocaat die haar bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS formuleerden verder geen bezwaar tegen het plaatsvinden van dit gehoor. Evenmin maakten zij melding van psychische problemen in hoofde van verzoekster of van het feit dat van verzoekster daardoor geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht.

Verder blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster toont bovendien niet concreet aan dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen of op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Het handgeschreven document van 22 juli 2016 werd, hoewel het zou uitgaan van twee medewerkers van Caritas International, slechts door één van hen ondertekend, één keer in eigen naam en één keer in opdracht (bijlage 4). Dit attest werd duidelijk opgesteld op vraag van verzoekster en is volledig gebaseerd op haar gezegden en gedragingen. Het bevat voorts enkel subjectieve beschouwingen inzake deze gezegden en gedragingen. Aan dit attest kan geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu hierin melding wordt gemaakt van verzoeksters reactie op het Facebookprofiel bij het verzoekschrift, dat behoort aan een persoon met een duidelijk andere achternaam dan haar vermeende vervolger.

De foto's en het Facebookprofiel (bijlage 5) hebben, zoals reeds meermaals werd opgemerkt, betrekking op een persoon met een andere achternaam dan verzoeksters vervolger. Uit deze stukken kan voorts hoegenaamd niet worden afgeleid dat verzoekster problemen zou kennen met of enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ten aanzien van de persoon waarop deze stukken betrekking hebben.

Met de overige documenten (bijlagen 6-8), waarvan een deel zich reeds in het administratief dossier bevond (map 'documenten'), wenst verzoekster haar loon en haar eigendommen aan te tonen. Deze elementen worden niet betwist. De documenten bevatten geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan haar asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS